

Црвја дупка
Автопортрет со (токсична) невеста

Индикации

Томислав Вречар

Англиски превод: Хелена Фошњар

drugizborovi **drugebesede**
||| | |

Црвја дупка

Како што чекорев, будејќи се, не помина многу време пред да се слушне гракот на суштество што се спушта од небото за да ја обзеде улицата; галеб. Се гордее со себе, неговиот фокус е црна кеса, неколку црни кеси. Луѓето ги оставаат пред своите домови, за да може ѓубреџијата да ги собере во утринските часови. Тој го вперува окото на најблиската кеса и почнува да клука. Доаѓа по остатоците на луѓето; нивните огризоци, нешто што не можело нивниот дигестивен систем да го свари, фрлена јадлива храна, за кое е подобро да не се зборува. Галебот не дозволува ништо да му го одвлече вниманието, бидејќи нервозно ја кине и ја отвора содржината на црната кеса, со ново лице во текот на утринските часови, влечејќи го цревата низ црвоточината на постоење. Се е прашање на опстанок, да бидеш мршојадец, и да успееш на туѓ грб, па дури и најкраткиот здив одекнува надвор од очекувањата, приклетен во тишина.

Ветрот ги прегрнува излитените постери, прикачени на бетонските лица низ ветровитите улици. Постерите се движат низ просторот, носталгични како нарачана невеста, исполнувајќи го ехото на далечните чекори. Ритамот на постојаната осаменост. Влажната магла и нејзиното променливо тело: неразбирливо, расцепно, замаглено; безживотните (банални) зборови, гломазни (вештачки) зборови и работи. Проширена празнина која се протега од едно око кон друго. Од првиот до последниот зглоб на прстите. Ветрот и неговиот замав. Смртта помина тука еднаш. Еден ден повторно ќе облие со морници. Гипсот паѓа, откривајќи го ткивото на цигли од црвената внатрешност. Огради свиткани од темнината, излитени од минливи допири, рѓосани од недостаток на светлина; дождот и неговиот тон го собираат мирисот на челик. Црни поливинилени кеси и нивните разновидни стомаци. Словити стомаци кои треба да бидат тетовирани. Мноштво од глад. Едногласна тишина. Постојење без утроба.

(Го исполнувам просторот со чад, додека палам цигара, чекајќи и повлекувајќи, обликувајќи мисли, влегувајќи во просторот и времето, што допрва треба да се случи. Кога ќе догори, ќе почнам да пишувам за да можам на момент да се вратам во истиот простор. И каков е тој простор?)

Животот во човека се раѓа од чувствителната постојаност во тишината. И умира со тивка постојност во просторот. Кога не сте, ниту тука ниту таму, вие сте насекаде. Вие само треба да ја пронајдете вистинскината дистанца за да ве заштити од паѓање во котелот на синхроничност, да ве задржи надвор од таа раскажувачка маса каде што сè е вешто и системско организирано. Уреденост по цена на синхронизитет; да бидете модерни, кога другите ги диктираат нијансите и наложените форми. Обидувајќи се да се фати нешто, што треба да биде додаток на одредено време или момент, кога сето тоа е само обид за добивање на одобрение, да се вклопи во замката на очекување, да не штрчи како нескротлив плевел, кој постојано треба да се крои и витка.

Светлината фрлајќи ги своите зраци на правот на фигурата, осветлувајќи ја, за да можам да ја видам. Виток млад човек потонат во лежерноста и навиките, дволично совршено непочитување, неговото однесување, како некој вид на дамнашен фурнир издлабен со еднолично искуство. Ништо не инспирира почит во оваа фигура; целосна неспособност да се цени било каков тип на хиерархија; цинизам базиран на капацитетот да се изрази видлива учтивост. Мудроста од природна интелигенција, мудроста на уличарското дете осудена на ниско платена работа, кое, на високата класа и значи толку колку што може да профитира од него, за нив тоа е како диво животно кое треба да биде нападнато, ограбено ... накратко, никаквец, лојален на својата слобода и неговата судбина. Да, ова е тоа што го гледам и си реков: "Еј, ова ти си!"

Нема сомнение, мислите го контролираат набљудувањето, тие се тесно поврзани со набљудувањето, и исто како и набљудувањето, тие се растерани од илузорното. Лисјата не скокаат од облаците. Лисјата паѓаат, наесен. Ако само верував доволно во авантури да ковам приказни. Јас лебдам, тоа е тоа. Се опуштам, тоа е тоа. Заненсен и рассеан. Го откривам порталот, кој влегува низ ветер од уништени денови. Постојано сум привлечен од искушението да станам решение за нечиј живот, кој преку своите слики ми причинува да заборавам на мојот живот. Дозволете ми да се инсинуирам на некое место под морето, да бидам јас. Нека не биде вака, животот не е конвергенција на денови, не оставаме никакви траги, ние сме претходници на она што допрва треба да дојде.

"Добар ден, треба да има торба за мене?" Возачот на автобусот ме изгледува од глава до пети: "Од каде?" "Од Нова Горица", одговорив. Тој излезе од автобусот и ми подаде голема торба од багажниот простор. Ја земав и му се заблагодарив. Торбата е доста тешка, направена од поливинил, и има повеќебојни ленти. Во иста таква ги носат и бегалците наоколу своите скромни средства. Чувствувам болка во градите, имам проблем да се движам, едвај земам здив. На семафорот, чувствувам тапкање по рамо. "Господине, господине?" Гледам назад, зад мене има двајца полицајци. "Господине, истапете овде, ве молам!". Нема смисла, но јас правам како што ми велат. "Вашата идентификација, молам!". Извлекувам лична карта и ја им ја давам. »Што имате во торбата, господине?« Јас се колебам, а потоа промрморам: »Пакет за хуманитарна помош.« »Извинете?!« Полицаецот ме гледа под око. »Храна, испратена од мајка ми.« Полицаецот продолжува да зјапа во мене сомнително, потоа му навестува на другиот полицаец да ја провери торбата.

Тој ја зема торбата и почнува да буричка низ неа. Повторно ми се лоши, се чувствувам како полицаецот да буричка низ мојата утроба, претресувајќи ја мојата внатрешност. Чувството на лошење е придружено со срам, на среде бел ден, има многу луѓе, а некои од нив се свратат. Полицаецот продолжува да се пребарува и ја протресува торбата исто како лутината која се бори во мене.

Се чувствувам како да стојам таму гол, без место за задскривање. Конечно, тој престанува да се разгледува низ моите работи, погледна нагоре и му климна на другиот полицаец, како да рече, момчето не лаже, тоа е храна. Првиот полицаец ја враќа мојата лична карта, а вториот ми ја подава торбата. "Во ред е, можете да одите, имајте убав ден!" И отидов, чувствувам некоја одвратност, додека ја влечам разбуричканата торба, Можам да ја замислам мајка ми и нејзината тврдоглавост и упорност за да ја качи торбата на автобус... Ми се стемни.

*Терминот црвја дупка бил воведен во физиката во 1957 година од страна на Џон Арчибалд Вилер, еден од последните колеги и наследници на Ајнштајн. Изразот произлегува од споредба со движењето на црвот преку ``кожата`` на јаболкото: површината на јаболкото е Универзумот. Црвот може да ја "позајми" внатрешноста на јаболкото и да направи скратени патеки на другата страна, наместо да се расфрла по површината. Така, теоретички, еден патник, исто така, може да направи скршне кон другата страна на Универзумот во повеќе димензионалниот простор. Волхол теоретски дозволува патување низ времето. Како резултат на временската дилатација, материјата излегува од црвоточината, уште пред да влезе во неа.

Автопортрет со (токсична) невеста

Сите паметни - сите мртви! Сите се еднакви - сите високо! Сите различни - сите браќа без раце. Сите без раце - сите никој. Првично, ако не бевме поети, тогаш немаше воопшто да постоиме, бидејќи не би постоела оваа свест, наречена совест. Поетот е, прво и основно - волно или неволно - човек со совест. Сè е поболно во очите на еден поет. Тој е повреден, горделив, ранет, но во исто време невообичаено среќен и секогаш грандиозен. Потопувајќи ги стравовите во Велтшмерц. Поетот се осмелува да се впушти длабоко во смртта и токму таму ја вдишува, оваа чудна среќа, најлудата дрога, дрога над сите дроги; и таму паѓа во зависност. И така за прв пат доаѓа во овој еротски контакт со смртта.

Покорното тело беше прикажано, веќе долго време се плете моментот на откровение, а потоа се случи одеднаш. Во тој момент светот почна да се повторува, секое движење стана автоматско, наутро лицето се соочува со странец, дали треба да го прифати овој изобличен одраз? Се разбуди војната, кој е повеќе исплашен? Чие е телото навистина? Кој е одразот, а кој не е? Зависност и принудено другарство. Сенките паѓаат во снопови, не прашуваат за лицата. Управувано од илузија, доведено до рамнодушност, поробување од рутината. Друга дупка, молам! Ве молам за уште една дупка, може ли? Само знак, пред да потонам во осаменост, што не можам да го избегнам. Ве очекувам, Побрзо, дојдете да пеплосате со гладтта низ светот кој го наследив.

(Барав насекаде, не најдов, се разбира, тоа беше внатре во мене, никаде на друго место. Сите овие разочарувања што ги држев внатре, сите неплатени сметки, сè се натрупуваше, вриеа во мене. Времето е убиец, кога си во исчекување; фаќање на ритамот е зафркнато како пекол. Сите тие бесмислици за хармонијата, фузијата, чувството, за да бидеш еден од оние со нешто (што и да е), чисто срање. Ритамот е твојата пропаст, а ритамот го става лицето кон тебе. Зарем музиката не е магнетна бура, најнефективниото средство за доаѓање до суштината на постоењето, за уништување на рефлексивната и размислувањето до точка на распаѓање?)

Индикации

Зависноста е начин на живот, сè е водено од внесувањето на супстанцијата во телото, и кога ефектите ќе се намалат, личноста го губи лицето на човечко суштество, има само едно нешто на ум, наоѓање на нова доза, бидејќи не може без тоа. Дали некогаш сте се разбудиле од убав сон? Дали се сеќавате на својот гнев и очај кога сфативте дека е само сон и дека овој прекрасен момент е изгубен? Ова е токму она што му се случува на зависник кога ефектот на дрогата започнува да се губи, во него има само очај, кој често се претвора во слепо насилство и престанува само со доаѓањето на следната доза на лекот, или кога повлекувањето во себе го покажува своето грдо лице. Сум го видел ова одблиску, го знам од прва рака чувството како е да останеш без дозата хероин, какво е чувството кога сонот ќе ви избега од пред очи. Наркозависник одобрува, скршен човек потклекнува. Ние ги земаме работите, бидејќи сме преплашени од слухот на ехото, ехо што одекнува низ празнината во нас. Преплашени сме од исцрпените тела, *carne da macello*, (конзервираното месо), грешници, кои одамна го напуштиле чистилиштето и се најдоа во среде пекол, каде што вашите сопствени гревови се тетовирани со ражасани нокти на вашата болна, фантомска кожа. Жив кошмар, боли, но не можете да најдете тело за да го фрлите, да се откаже. Храните дух, ја храните токсичната невеста.

Ако случајно сретнете таков - во некој парк, прва мисла ќе ви биде - велат дека се тркалеше во калта на уништувањето- не е баш тркалање, само замислете како оди огромно растојание поназад, за да може да плива напред, да помине низ ситниот дожд, низ оваа нечистотија на потрагата; тој шета низ сивиот и дождлив град, кој потемнува со секој нов чекор. Градот е дождлив, иако сонцето грее, сонцето навистина грее, додека дождот, паѓа во метафора, на рака, која се обидува да го фати она што несреќниот би требало да го поседува - себеси во одразот од капењето. Тој го потиснува во снобот неизговорени зборови и минува покрај прозорците на продавниците, на нив ги гледа куклите кои го следат со својот поглед, тој е соголен и збунет со неограничени прашања. Кристали во неговиот поглед, со кои тој гледа преку и преку; секој пат кога очните капаци паѓаат, за погледот да може да се одмори за миг, кристалите влегуваат во видливото, а капките од дожд стануваат задушени со болката на неизбежното; покриени со крв, се лизгаат во непознатото. Во секоја баричка тој гледа име, рефлекс на џагор без насмевка; како звучи вистинското име? Кое име би било соодветно? Може ли името да го пополни недостатокот предизвикан од загуба на постојана адреса? Име како означувач кој смрди на кујнски мелеми, испарување на чекорите што ги мирисаме во некој напуштен ходник во ехото на стрмните скали, кои не водат никаде, само уште една карпа и друга падина, што води уште подлабоко, до уште поголеми непознати. Име кое се храни од неговото значење, и истовремено го избегнува. Тој фаќа гавран и му ги распара цревата, ги извлекува уште топлиите црева и ги јаде. Според некои суеверја, јадењето на внатрешниот дел од гавранот го прави човекот визионер.

И кога птичјите црева се спуштаат во внатрешноста на човекот, вториот се прашува: Можам ли? Употребата на зборот "може" е двосмислена: тој може и не може под различни соодветни услови. Значи, што се случува кога тој ќе посегне по себеси? Тој верува дека пиштолот нема да испука куршум, некои птици ќе удрат со сета сила во прозорецот и ќе го разбудат, или едноставно ќе се лизне на дрвениот под и ќе падне наназад. Во секој случај, ќе има некоја логичка сила во универзумот што ќе го спречи да го изврши овој екстреман чин. Прстот се наоѓа на чкрапалото, чекајќи да се отвори вратата на вечноста. И вратата се отвора, но не постои вечност, само уште една празнина што треба да се пополни.